

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றும்பலம்.

திருக்கைகலாசபரம்பரைப்

பொம்மபுரம்

ஸ்ரீ சிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்து

கல்லாற்றுர் அவ்வது துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

வாலாறு.

இஃது,

சை ஆதீனத்துச்

சிதம்பரம்-சகானியமடம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

சுருக்கியியற்றப்பட்டு,

வெசன:

ஆறுமுகவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

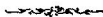
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மன்மதவரு ஐப்பசிமீ

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

வரலாறு.

கடல்குழந்த இப்பூவுலகத்திலே, முற்காலத்திலே, வேதாகமங்கள்மறைய, இல்லறமுதலிய நல்லறநெறிகள் குறைய, சமண்முதலிய புறச்சமயங்கள்நிறைய, சைவசமயமும் அதற்குரிய விபூதிருத்திராக்ஷசாதனங்களும் நாடோறந் தேய்ந்தன. அதுகண்டு, சித்தர்களும் இருடிகளும் ஒருங்குசேர்ந்து, திருக்கலையிற்சென்று, திருநந்திதேவராமுதிபெற்று, சந்நிதியையடைந்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்து, கைகளைச்சிரமேற்குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்து நின்றார்கள். அப்பொழுது, சிவபெருமான் அவர்மீது கருணைகூர்ந்து, “அன்பர்களே! உங்களுக்கு யாதுகுறை?” என்று வினாவியருள; அச்சித்தர்முதலியவர்கள் அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலேவீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்துநின்று, “எம்பெருமானே, பூமியிலே வேதசிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சைவசமயந்தழைக்கவும் சமண்முதலியபுறச்சமயங்கள் நசிக்கவும் திருவருள்செய்யவேண்டும்.” எனப் பிரார்த்தித்து, அங்ஙனமே அதுக்கிரகிக்கப்பெற்று, தங்கள் தங்களிடத்தைச் சார்ந்து, சைவசமயந்தழைத்தோங்குங்காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அதுநிங்க.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் ஓர்நாள், நீர்விளையாடலைவிரும்பி, திருக்கைலாசமலையின் ஒர்பக்கத்தில் சண்பகமுதலிய மரங்களடர்ந்த ஓர்சோலையையும் அதன் நடுவே நரம்புறமுங் கோப்புவாய்ந்த ஓர்தடாகத்தையும் கிருட்டித்து, கணநாதராகிய சங்குகன்னையழைத்து, “யாம் நீராடிவரும்வரையில் ஒருவரையும் உள்ளேவிடாதொழிக.” என வற்புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, அவரை வாயிற்காவலராக நிறுத்தி, சர்வவதி இலக்குமி முதலாகிய தெய்வப்பெண்களோடு பாங்கியரும் புடைசூழத் தடாகத்திலிறங்கி நீர்விளையாடுகையில், திருக்கைலாச மலைச்சாரலிலுள்ள சிறப்புக்களைக்கண்ணுற்று அங்கெழுந்தருளிய சிவபெருமான், சோலையையும் அதனடுவிலுள்ளதடாகத்தையும் கண்டு அதிசயித்து, அத்தடாகத்தின் வாயிலையடைந்து, அங்குநின்ற சங்குகன்னர் ஒன்றும் விண்ணப்பஞ்செய்யாது அஞ்சி வாளாநின்றமையால் உள்ளேசெல்ல; நீர்விளையாடிக்கொண்டிருந்த உமாதேவியார் கண்டுவெள்கி, தெய்வமகளிரோடும் ஒர்பக்கத்திலொளித்தனர். எம்பெருமான் அதை உற்றுணர்ந்து விரைந்து வாயிலையடைந்து, சங்குகன்னரைநோக்கி, “உமையினது நீர்விளையாடலை நமக்கு உணர்த்தாதகுற்றத்தால் நீ பூமியிலே மனிதப்பிறப்பை அடைவாயாக.” என்று சபிக்க; அதுகேட்ட சங்குகன்னர் மனங்கலங்கி, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, “எம்பெருமான் நந்த இச்சாபம் நீங்குநாள் எந்நாள்!” என்று பிரார்த்தித்தனர். உடனே கடவுள் கிருபைகூர்ந்து, “நீ பூமியிலே பிறந்து வேதசிவாகமங்களை விளக்கி, சைவசம

யத்தை விர்த்திசெய்து, எப்பொழுது நமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வாயோ அப்பொழுதே இச்சாபம் நீங்கி, சின்னாளிலே நம்முருவத்தையும் பெறுவாய்." என்று அதுக்கிரகித்தனர்.

பின்பு சங்குகன்னர் பூமியிலே யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாது, சிவந்த சடையையும், குண்டலம்பொருந்திய காதையும், கல்லாடையோடு விபூதிருத்திராக்ஷம் சிவலிங்கம் விளங்கும் உறுப்புக்களையும், சின்முத்தினாயோடுகூடிய வலக்கரத்தையும், விபூதிப்பையையும் மாத்தினாக்கோலையும் தாங்கிய இடக்கரத்தையும், லங்கோடு கௌபீனம் பொருந்திய திருவளையையும், திருப்புன்முறுவலோடுகூடிச் சிவாகமத்தையுபதேசித்தருளும் செவ்வளையையும், அஞ்செழுத்தை அகலாதுச்சரிக்கும் நாவையும்பெற்று, பத்து வயதோடுவிளங்கும் மானுடத்திருமேனிதாங்கி, ஞானகுடியன்போல மயூராசலத்துக்குச் சமீபமாகக் கீழைச்சமுத்திரத்திலேயுதித்து, அந்தச்சமுத்திரதீரத்திலே ஓராச்சிரமங்கண்டு, அதில் சிலசித்துக்கள்விளங்க சிவயோகசமாதியோடு எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, தம்மிடத்து அன்பு பூண்டடைந்த சித்தர்முதலிய அடியவர்களுக்கு வேதாகமங்களிற்கூறப்படும் ஞானசித்திகளை யுபதேசித்து, சிலகாலம் கீற்றிருந்து, பின்பு பெருமுக்கல்மலைமுதலிய பலமலைகளினும் வனங்களினுஞ்சென்று, அங்குள்ள சித்தர்கள் முதலாயினோர்க்கும் அதுக்கிரகித்து, அச்சமுத்திரதீரத்திலுள்ள ஆச்சிரமத்திலே மீளவும் வந்திருந்தார். பாலவயதோடு சமுத்திரத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து சித்திகளில் வல்லரா

ச சிவப்பிரகாசசுவாமியின் வரலாறு.

யிருந்தமையால், இவருக்குப் பாலசித்தர் என்னும் திருநாம முண்டாயிற்று.

இவ்வாறு பாலசித்தர் அவ்வாச்சிரமத்தில் வீற்றிருக்கு நாளில் ஓர்நாள், சிவபெருமானது ஆஞ்ஞாயின்படி திரி லோகங்களிலும் சஞ்சரிக்கின்ற நாராதமுனிவர் சித்தரிடம் வந்து, அவராற்செய்யப்பட்ட உபசாரத்தைப்பெற்று மகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி, “இவ்வாச்சிரமத்திற்கு மேற்றிசையிலே மயூராசலமென்று ஓர் திவ்வியக்ஷேத்திர மிருக்கின்றது : அது, தன்னையடைந்தவர்கள் வேண்டியவரங்களை வேண்டியவாறேபெறும்படி மயூரமானது மலையுருக்கொண்டு முருகக்கடவுளை வழிபட்டு வாகனமாகப் பெற்றது.” என்று குறிப்பால் விளக்க; சித்தர் “அச்சரித்திரத்தை விரித்துரைத்தல்வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனர். முனிவர் “முன்னே முருகக்கடவுளது வேலாயுதத்தினாற் கிழிக்கப்பட்டு யுத்தத்திலே மயிலுருக்கொண்ட சூரனாவன், பின்னே ஞானத்தையடைந்து, அக்கடவுளை வணங்கிநின்று, “சுவாமீ, அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டருளவேண்டும்.” எனப் பிரார்த்திக்க; கடவுள் “நீ இப்பிறப்பிற்செய்த பாவங்கள் ஒழியும்வண்ணம் தொண்டைநாட்டிலே பெண்ணைநதிக்கும் மாவீந்திய பர்வதத்திற்கும் நடுவிலுள்ள பூமியிலே தவஞ்செய்து சுத்தனானபின் நாம் அவ்வாறே கொண்டருள்வோம்.” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அதனால், அவன் அவ்விடஞ்சென்று, மயில்வடிவாயமைந்த மலைரூபமாயிருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து ஒருவருஷந் தவஞ்செய்ய; எம்பிரான் எழுந்தருளிவந்து அவனை வாகனமாகக்கொண்

டருளி, இன்னும் வேண்டும்வரம் கேளென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே சூரன் பணிந்து, “அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டதன்றியும் இம்மலை என்னுடைய அம்சத்தால் மபூராசலமென வழங்கவும் இதில் தேவரீர் எந்நாளும் வீற்றிருந்து அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கவும் வேண்டும்.” என்று வேண்டிக்கொள்ள; கடவுள் “இம்மலையின்கண்ணே பாலசித்தன் என்பவன் சிவபெருமானை நனக்குக்கிடத்த சாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு நம்மைக்குறித்துத் தவஞ்செய்வான்; யாம் அவனுக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டி இம்மலையின்கண்ணேவந்து, அன்றுமுதல் எந்நாளும் நீக்கமின்றி வீற்றிருப்போம்.” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆகையால் அதனையடைந்து அருந்தவமியற்றில் எண்ணியகருமம் எளிதிற்கூடும்.” என்றுணர்த்தி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றனர்.

அப்பொழுதே மபூராசலத்தையடைந்து, அம்மலையினுச்சியிலேறி அங்குள்ள சுனையில் ஸ்நானஞ்செய்து, விபூதிருத்திராக்ஷந்தரித்து சிவபூசைமுடித்து, பத்மாசனமாக இருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து முப்பத்தைந்துவருஷம் தவயோகமும், பின் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து சிலகாலங்கடந்தவமும் புரிந்தும், கடவுள் பிரசன்னமாகாமையினால், அவருடைய தேவிமார்களைக்குறித்துப் புலநாள் தவஞ்செய்தார். அக்காலத்தில், வள்ளிநாயகி முருகக்கடவுளைநோக்கி, “நம்மைக்குறித்து நெடுங்காலமாகத் தவஞ்செய்கின்ற பாலசித்தனிடஞ்சென்று அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்.” எனப்பிரார்

த்திக்க; கடவுள் வள்ளிநாயகியைப்பார்த்து, “அப்பாலசித்
தன் சிவாபராதியாதலால் அவனுக்கு அருள்பாலித்தல்
முறையன்று.” எனக் கட்டளையிடும் மேலுமேலும் தேவி
யார்வேண்டல்கண்டு முனிந்து, “பெண்ணே நீ சிவாபரதி
யிடத்தில் இரக்கம் வைத்திருக்கின்ற யாகலின் நமதருகில்
நில்லாது அகலுதி.” என்று மேல்விளைவைநோக்கி மறுத்த
ருளினார். உடனே, தேவிமாரிருவரும் சித்தகன்னிகைகளாக
வடிவங்கொண்டு சித்தருக்கு முன்வந்துநிற்க; அதுகண்ட
சித்தர் முருகக்கடவுளுடைய தேவிமார்களை நம்மையாட்
கொள்ள இவ்வுருக்கொண்டு எழுந்தருளினானெனத்துணிந்
து உபசரித்து, “நீயிர்யாவர்? இங்கு வந்தகாரணம் யாது?”
என்று வினாவினர். அக்கன்னியர்கள் “இவ்விடத்தில் சித்தர்
கள் இருப்பதையறிந்து நாமும் வசிக்கவிரும்பி வந்தேம்; நீர்
எங்களைப் புத்திரிகளாகப்பாவித்து ஆதரிக்கவேண்டும்.”
என்று கூறி, அதற்கு அச்சித்தர் மனமகிழ்ந்து உடன்பட்ட
மைகண்டு, தேவதச்சனால் அம்மலையின்மேல் ஒருமாளிகை
சிருட்டிப்பித்து, அதிலே தாம்வீற்றிருந்துகொண்டு, “யாவர்
வரினும் உள்ளேவிடவேண்டுவதில்லை.” என்று சித்தரை வா
யிற்காவலராகநிறுத்தி, அவரால் தினமுங்கொடுக்கப்பட்ட
காய், கனி, கிழங்கு முதலியவைகளை உண்டுவந்தார்கள்.

தேவிமார் இங்ஙனமிருக்குநாட்களில், ஓர்நாள் முருக
க்கடவுள் திருவுளங்கலங்கி இவர்களை எங்குந்தேடி இளைத்த
வர்போல நடித்துக்கொண்டு மயூராசலத்தையடைந்து, அம்
மலையின்மேலேறி, அதன்மேல் அதிவிசித்திரமாக நவமணிக

ளால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மாளிகையை உற்றுநோக்கி, அதனுள்ளேசென்று தேவிமார்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையால் ஓர் அரசகுமாரவடிவங்கொண்டு, கையிலே வேல் வாள் வில்முதலியவற்றையேந்தி அம்மாளிகையின் வாயிலிலே நுழையப்போக; அத்தருணத்தில், காவலராக நின்றசித்தர் சிவபிரான் றந்த சாபசம்பந்தத்தால் அவரை முருகக்கடவுளெனத் துணியாது, “இராஜகுமாரனே இம்மாளிகையில் சித்தகன்னியர்கள் வசிக்கின்றார்கள்: நீயோ யுத்தசந்நத்தனாய் வந்திருக்கின்றாய்: நின்னோடெதிர்த்துச் சமர்புரிவார் இங்கொருவருமில்லை; அன்றியும், மதுநீதியறிந்த அரசர்களுக்கு ஒத்தவரசர்களோடன்றிச் சித்தர்முதலியவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதும் அறமன்று: ஆகையால், இதை விட்டுப்போவதேதகுதி.” என்றார். இவ்வாறுலாத்தும், கேளாது கடவுள் உள்ளேசெல்லத்துணிதலை சித்தரறிந்து, உள்ளேயிருக்கும் தேவிமார்களைத்தியானித்து, அவர்களால் அத்திரசத்திர வித்தைபுபதேசத்தோடு ஆயுதங்களையும் தேர்முதலியவற்றையும் சிருட்டித்தருளப்பெற்று, அவர்கள்கிருபையால் முருகக்கடவுளோடெதிர்த்து, அவரால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களைத்தையும் தடுத்தமையேயன்றி, அவர் விடுத்த வேலாயுதத்தையும் தேவிமார்தியானபலத்தால் கைப்பற்றினர். அக்காலையில், கடவுள் மிகுதியும் கோபமுடையவர்போல வில்யுத்தத்தைவிடுத்து, மல்லயுத்தந்தொடங்கிச் சித்தரது மார்பிலேயறைந்து கீழேதள்ளி, எலும்புகளொடியும்வண்ணம் குத்த; அதனால், சித்தர் மிகவும் சோப

த்தையடைந்தும், கடவுளைப்பரிசிக்கப்பெற்றதால் வினாவில் வருத்தம் நீங்கி, இவர் முருகக்கடவுளேயென்று உணர்ந்தெழுந்து நமஸ்கரித்துத் துதித்து, “சுவாமீ! அடியேன் செய்த இக்குற்றத்தைப்பொறுத்து, சாபத்தையும் நீக்கியருளல் வேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தார்.

முருகக்கடவுளும் அவ்வாறேயருள்செய்து உள்ளே யெழுந்தருளிச் சிங்கர்தனத்திலேவந்திருக்க; உடனே சித்தரும் தேவிமார்களை யலங்கரிப்பித்து அழைத்துவந்து அவர்களோடும் வணங்கிநின்று, “அடியேன் புத்திரிகளாகப் பாவிக்கப்பட்ட இக்கன்னியர்களைத் தேவரீர் திருமணமுடித்து இத்தலத்திலேயே எந்நாளும் வீற்றிருந்தருளல்வேண்டும்.” என்று வேலாயுதத்தையும் சந்நிதியில்வைத்து விண்ணப்பித்தார். கடவுளும் அதற்கியைந்து, சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் கணங்கள்கூழ் எழுந்தருளும்படி தியானிக்க; எம்பிரானும் அவ்வாறே தேவியாரோடுமெழுந்தருளி மயன்வகுத்த மணமண்டபத்திலே வீற்றிருந்தார். முருகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய ஆஞ்ஞையால் பிரமதேவர் திருமணச்சடங்குநடத்த, சித்தர் தத்தரீர்வார்க்க, கன்னியரிருவரையுந் திருமணம்புரிந்தார். அவ்வமையத்தில் சிவபெருமான் சித்தனானோக்கி, “நம்முடைய சாபத்தினின்று நீங்கிய நீ இந்தஸ்தலத்தில் நமதுகுமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடு இன்னும் ஐந்து வருடமிருந்து உலகத்தில் சைவசமயத்தை விர்த்திசெய்து பின் நம்மிடத்திற் கலப்பாயாக.” என்று கட்டளையிட்டு, தமது திருவருட் குறியாகிய ஓர்சிவ

விங்கமும் அங்கேதோன்றும்படி அதுக்கிரகித்து எழுந்தருளினார்.

அவ்வாறே சித்தர் முருகக்கடவுளோடு மபூரசலத்திலிருக்கும்போது, ஓர்நாள் கடவுள் சித்தனானோக்கி, “நீ நம்பெருமான் ஆக்கினைப்படியே பூமியிற்சென்று பக்குவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து வரக்கடவை.” என்று கட்டளையிட்டு, முத்துச்சிவிகைமுதலியவற்றையுங் கொடுத்து அனுப்பியருள; சித்தர் சிவிகையிலேறி, அடியார்கூட்டத்தோடும் பலதேசங்களினுஞ்சென்று, அங்கங்குள்ள அன்பர்களுக்கு வேதாகமங்களினுயர்ச்சியையும் அவற்றிற் கூறப்படும் சைவசமயத்தினருமையையும் அதற்குரிய விபூதிருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷரங்களின்பெருமைகளையும் லுவற்றைக்கைக்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டாலன்றி முத்திப்பேறில்லையென்பதையும் உபதேசித்து, தம்முடைய ஆச்சிரமத்தையடைந்து, அங்கே பிரசன்னராகவிளங்கும் முருகக்கடவுளை நமஸ்கரித்துநின்றனர். சிவஞானத்தையாவருக்கும் உபதேசித்துவந்தமையால் சித்தருக்கு சிவஞானபாலசித்தர் என்னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று. அவ்வேளையில், எம்பிரான் சித்தனானோக்கி, “வேண்டியவரங்களைப்பெற்றுக்கொள்.,, என்று கட்டளையிட; சிவஞானபாலசித்தர் நமஸ்கரித்துநின்று, “ஐயனே, அடியேனுண்டாக்கப்பட்ட இந்தமடத்திலே அடியேனுடையசீடன் ஆசாரியாபி டேகம்பெற்று மாணாக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம்புரிந்துகொண்டு விளங்கும்படி தேவரீருடைய திருவருளைப் பதிவித்தல்வேண்டும்.” என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்.

முருகக்கடவுள், இதற்குமுன்னே * பச்சைக்கந்த தேசிகர்மரபிலே புத்திரப்பேறில்லாமல்வருந்திய அம்மவையென்பவள் பெருமுக்கன்மலையைடைந்து பாலசித்தர் திருவுளப்பாங்கின்படியே தினந்தோறும் திருவமுது கொள்ளும் படி சதுரக்கள்ளிப்பாலைக் கறந்துகொடுத்துக்கொண்டிருக்க ஒருநாள் தையகூர்ந்து அப்பாலசித்தரளித்த பாற்பிரகாசதேசுடத்தாலுதித்து அருகே தொண்டிபூண்டொழுதிநிற்கும் புதல்வரையழைத்து, சந்நியாசாச்சிரமந்தந்து, ஆசாரியாபிடேகமும் ஞானோபதேசமும்புரிந்து, தமது அம்சத்திலே ஓரம்சம் அவரிடத்திலேபதியும்படிசெய்து, “நீ பாலைபுணவாகக்கொண்டு சீடபரம்பரையோடு சிவஞானதேசிகனென வாழ்வாயாக.” என்று அறுக்கிரகித்து, மடத்திலிருத்தி, பின்பு சித்தநானோக்கி, “பிரமநிலையுணர்ந்த நீ பாலவயதோடும் சித்தனாகத் தங்கியிருந்தமையால் இவ்வாச்சிரமத்

* இவ்வாசிரியர் கன்னடதேயத்திலேயவதரித்து, மல்லிகார்ச்சனபருப்பதத்திலே சிவகாலந்தவம்புரிந்து, சிவானுக்கிரகம் பெற்று, பின்னர் தென்றிசைநோக்கி வருங்கால் வழியிலே, சோமேசர் கட்டமுதளிக்க வுண்டு, மலையனூரையடைந்து, அங்கே, சலத்திற்பதிந்துகிடந்த மரகதக்ஷடகமானது தானேவந்து தமது திருமேனியிலே பச்சையொளிபரப்பிப் பிரகாசிக்கும்படி அற்புதங் காட்டியருளி. அதுகண்ட அரசனால் யானைமுதலிய பலவிருதுகளுந்தந்து உபசரிக்கப்பெற்று, சிதம்பரத்தையடைந்து தெய்வீகமுற்று விளங்கியிருந்தவர்.

திற்கு * பிரமபுரமெனவும் பாசுத்தர்மடமெனவும் பெயர்வழங்குக.” என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருடன் மயூராசலத்தையடைந்து, முன்னர் சூரனுக்கருளியவரத்தின்படியே தமது தேவீமார்களோடும் வீற்றிருந்தருளினார். சித்தரும் அம்மலையிலே சிலகாலமிருந்து மிதுனமாதத்தில் திருவாதிசா நக்ஷத்திரத்திலே அம்முருகக்கடவுளுடைய சந்நிதிக்குத் தென்பக்கத்தில்விளங்கும் சிவலிங்கமயமாயினார்.†

‘சிவஞானதேசிகர் அதுகண்டு அற்புதமுடையராய் பலவாறு சூறித்து, முருகக்கடவுளுக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கும் நித்திய ஸாமித்திகங்களைக் காணத்தோறும் வழுவாமல் நடத்திக்கொண்டு மயூராசலத்திலும் பொம்மபுரத்திலும் சிலகாலமிருந்தனர். பின்பு காஞ்சீபுரத்தையடைந்து, ஏகாம்பரநாதரைத்தரிசித்து, அன்பர்கட்கு அருள்பாவித்து இருக்கும்பொழுது, விஷந்தீண்டியிறந்த ஒருவனை அன்பர் வேண்டுகோளின்படி உயிர்ப்பித்து, அவ்விடத்திலே எக்காலமும் விஷவாதனையில்லாதிருக்கவும் அறுக்கிரகித்தனர். அதுகேட்டு அந்நாட்டையானும் நபாபு வென்பவன், தன் மனைவிக்கு நேரிட்டிருக்கும் கொடிய சூலைநோயைத் தணிப்பித், தக்கொள்ளும் உத்தேசமுடையவனாய்ச் சந்நிதியையடைந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள; அவனை நோக்கி, “ஏகாம்பரநாதர் சந்நிதிமுதலியவற்றில் உன்னுந்

* பிரமபுரம் என்பது பொம்மபுரமென்றாகி பொம்மையபாளையமென மருவிற்று.

† இச்சரித்திரவிரிவை மயூராசலபுராணத்துட்காண்க.

குறைக்கப்பட்ட நித்தியநைமித்திகங்களை முன்போல நடத்துவையாயின் இந்நோய்நீங்கும்.” என்று கட்டளையிட்டு, விபூதியால் அந்நோயைத்தணித்து, ஆஸ்யங்கட்கு முன்னையினுமதிகமாக நிபந்தனைகளை நடத்துவித்து, அங்கே அவனால் வீளைநிலமுதலியவைவிடுத்து கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில், அடியார்களால் மகேசுரபூசமுதலியவற்றை நடத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

சிலநாட்சென்றபின் அங்ககன்று, வழியிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு * செய்யூரையடைந்து, அங்கே வேளாளரிற்சிலர் பரிசோதனையினிமித்தம் ஒர்புதுக்குடத்தில் நிறைத்து மறைத்துக்கொண்டுவந்த வெண்மணலைச் சருக்கரையாக்கி, யாவருக்குமளித்து, அவர்களால் நிலமுதலியவைவிடுத்து கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில் வதிந்திருந்து, பின்பு தக்ஷிணயாத்திரையைவிரும்பி, சிதம்பரத்தையடைந்து, ஸ்ரீநடேசப்பெருமானைக் காலந்தோறும் தரிசித்துக்கொண்டு சிலதினம் வசித்துநீங்கி, இடையிலுள்ளதலங்களையும் தரிசித்து, மதுனையைடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அக்காலையில், தையல் வேலைசெய்பவனொருவன் புதல்வற்பேற்றைவிரும்பி அதுதாரணமாக மீனாட்சியம்மையின் சந்நிதியிற் கட்டுதற்கு அறுபத்துநான்குதிருவிளையாடல்களையும் நெடுங்காலமாக தையலாற்சித்திரித்த ஒரு அரியபடாத்தை அந்த அம்பிகையின் கட்டளைப்படியே, சிவஞானதேசிகர் சந்நிதியில்வைத்து, மனைவியுடன் வணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; உடனே

* சேயூரென்பது செய்யூரென வழங்குகின்றது.

அச்சித்திரபடத்தைநோக்கி திருவுளமகிழ்ந்து, அவ்விருவருக்கும் மூப்பையகற்றி, இளமையைத்தந்து, புத்திரப்பேற்றையுமளித்து, அத்தலத்தினிங்கி, மற்ஹையதலங்கீளையுந்தரிசித்து விருத்தாசலத்தையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள்வாசஞ்செய்து, பொம்மபுரியைச்சேர்ந்து, தெய்வீகசித்தியோடு விளங்கியிருந்தார்.

இங்ஙனம் விளங்குநாட்களில், ஜீவகருணையால், அநேகருக்கு விபூதியளித்து கூன் குருடு முடமுதலிய அங்கவீனங்களையும், குடர்நோய் வெப்புநோய் காசமுதலிய கொடியவியாதிகளையும், மாந்திரிகர்களால் நீங்காதுவருத்திதின்றவிய பேய்முதலியவற்றையும் நீக்கியருளினார். இவற்றை அடுத்த கூனிமேட்டிலிருந்த ஓர் மாந்திரிகன்கண்டு, பொருமைகொண்டு செஞ்சியையடைந்து, திரியம்பகமகாராஜாவைக்கண்டு, “ஐயா! தங்களாளுகையிலமைந்த பொம்மபுரத்திலிருக்கும் சிவஞானதேசிகரென்பவர் மிகவும் சித்துடையவர்போல நடித்து சனங்களை வஞ்சிக்கின்றனர்: ஆகையால் அவரைப்பரீக்ஷித்து நமது நாட்டைவிட்டகற்றுவதே தகுதி.” என்றனன். அதுகேட்ட அரசர் உடனே இளமைதொடுத்து நரைமுதிர்ந்தகூந்தலையுடைய தன்பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சிவஞானதேசிகரையடைந்து, தன்கருத்தை அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; அப்பொழுதே திருநீற்றினால் அந்நரையைமாற்றுவித்தருளினார். அதுகண்டமாந்திரிகள் இவரை ஓர்வகையாகமருட்டி ஊரைவிட்டகற்றவேண்டுமென்னும் உத்தேசங்கொண்டு, அரசரானோக்கி, “எங்களிருவருள் கடலினுள்ளேமூழ்கிக் கரையேறுபவ

ர்களே கித்தியில்வல்லவர்கள்.’ என்று வீண்வாதஞ்செய்ய: அரசர் ஞானதேசிகரதாமதிபெற்று, அவர்களோடு தோணியேறிச்சென்று, அவ்விருவரும் கடலினுள்ளேமூழ்கியவுடன் கனாயையடைந்து, அதற்குமுன்னமே அங்குவந்துவீற்றிருக்கும் ஞானதேசிகரைக்கண்டு, அதிசயித்துவணங்கி, அம்மாந்திரிகள் ஒருமீனால்விழுங்கப்பட்டதை அவ்வாசிரியராத்கேள்வியுற்று, மனம்வருந்தி, “ஐயனே! தேவரீருக்கு அபராதியாகிய அம்மாந்திரிகளை மீன்வாயினின்றும் வரவழைத்தருளல்வேண்டும்.” எனப் பிரார்த்தித்தார். அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே அவனையுயிர்ப்பித்து, நல்லறிவுபோதித்து, அடிமையாக்கிக்கொண்டருளினார்.

அப்பொழுது, அரசர் மனமகிழ்ந்து பொம்மபுரத்திலே ஒரு பெரியதிருமடங்கட்டுவித்து, அதிலே எவர்கள் எப்பொருளை விரும்பினும் ஈதற்குவேண்டும் சிலகிராமங்களைச் சர்வமானியமாகச் சிலாசாசனமெழுதி நியமித்துவிட்டு, யானைமுதலியபற்பலவிருதுகளையுங் காணிக்கையாகக்கொண்டு, ஞானதேசிகர்சந்திதியையடைந்து, “எம்பெருமானே, இவற்றை அங்கீகரித்து அடியேங்களைச் சந்ததிபரம்பரையாக ஆட்கொண்டருள்வதுமல்லாமல் இப்பொழுது அடியேனுக்கு மிகுதியும் சத்துருக்களாயுள்ளவர்களைவெல்லும் ஆற்றலையும் தந்தளித்தல்வேண்டும்.” எனவணங்கிப் பிரார்த்திக்க; தேசிகர் அவ்வாறேவென்று அரசாரும்படி ஆசீர்வதித்துத் திருநீறளித்து * அணுக்கத்தொண்டராகக்கொண்டு, அவரால் சில திவ்வியதஸங்களில் அடியவர்கள் ஆராதனையின்

பொருட்டுத் திருமடங்கட்டுவித்து, மயூராசலத்திலும் பொம்மபுரத்திலும் முருகக்கடவுளுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் அடியவர்பூசைமுதலியவற்றிற்கும் வேண்டும் நிபந்தனைகளையேற்படுத்தியருளினார். அன்றியும், நடுநாட்டிலே சிவபாகத்தை யாண்டுகொண்டிருந்த சிதம்பரபூபதியென்பவர், தமதரசுரிமையை வேற்றரசன் கவர்ந்துகொண்டமையால், ஓர்வகைவெறுப்புத்தோன்றி, இனிபிச்சையெடுத்துண்டு பெரியோர் பணியியற்றியுய்தலே தகுதியெனத்துணிந்து, பொம்மபுரத்தையடைந்து, இயன்றபணிகளை இயற்றிக்கொண்டிருக்க; ஒருதினம் தேசிகர் திருவருள்கூர்ந்து, அவர்பக்கத்திலிருந்த சிலசேனைகளைக்கொண்டே படைவனைவென்று அரசாரும்படியாசீர்வதித்துத் திருநீறளித்து, இவரையும் அடிமையாகக்கொண்டு, தாம் தம்மையடைந்த மாணுக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம்புரிந்துகொண்டு சிவயோகசமாதியில் வீற்றிருந்தருளினார். இதுநிற்க.

காஞ்சீபுரத்திலே, ஏறக்குறைய இருநூற்றெண்பதுவருடங்களுக்குமுன் தொண்டைமண்டலவேளாளர்க்குத் தீக்ஷாகுருவாகக் குமாரசுவாமிதேசிகர் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர், திருக்கார்த்திகைத்தரிசனத்திற்காகத் திருவண்ணாமலையாத்திரைக்குப்புறப்பட்டு, ஒருநாள் வழியில், ஒருநந்தனவனத்திற்றங்கிச் சிவபூசைமுடித்து, அன்றுசாயங்காலமே தாங்குறித்த அத்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள ஈசானியதீர்த்தத்திலே அறுட்டானஞ்செய்துகொண்டு, பூசைப் * பேடகம் எங்கே? என்று பரிசனர்களிடத்து வினாவு;

* பெட்டகம் என்பதும் வழக்கம்.

அவர்கள், பகலிலேதங்கியிருந்த இடத்தில்வைத்து மறந்
துவந்ததாக அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகே
ட்டு, மிக மனக்கலக்கமுற்று, அப்பரிசுளர்களை பகற்றங்கியி
ருந்த நந்தனவனமவரையும் பரிசோதித்துவரும்படி அனுப்
பிவிட்டுத் தாம் ஒரிடத்திற்போய், நம்முடைய ஆன்மார்த்த
மாகிய உடையவரை விட்டுப்பிரியும்படி நேரிட்டதே! என்
னும் வருத்தத்தால் அன்றிரவுமுழுதும் நித்திரையின் திசு
வத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில்,
அவரது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியினாலே திருவண்ணாமலையில்
எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான், ஓர் சங்கமத்திருவுரு
வங்கொண்டு, அவரிடத்திற்கெழுந்தருளி, தம்மெதிர்வந்து
தமக்குநிகழ்ந்த ஆபத்தைத்தெரிவித்து அன்பொடுவணங்கி
நின்ற அவர்மீது கிருபாநோக்கஞ்செய்து, “நீர் அங்கமவே
று இலங்கமவேறுக இருந்தமையால் இவ்வாறு பிரியும்படி
நேரிட்டது: இலங்காங்க சம்பந்தியாயிருந்தால் இவ்வண்ண
ம் நேரிடுதலியலாது: உமது பூசைப்பேடகம் நாளைபுதயத்
தில் வந்துசேரும்: நீர் இதுமுதல் இலங்கதாரணஞ்செய்து
கொள்ளும்.” என்று அதுக்கிரகிக்க; அவர், இச்செய்கை
தமதுசீடர் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு விரோதமாக
இருக்கும் என்பதை விண்ணப்பித்து நின்றனர். அதுகேட்ட
சிவபெருமான், “அந்தச் சீடர்முதலியோராற் பெறப்படும்
பயன் சிறிதுமில்லை: நமது கட்டளைப்படி நீர் சிவலிங்கதார
ணஞ் செய்துகொண்டால் உமக்கு மூன்றுபுத்திரர்களும் ஒ
ருபுத்திரியும் பிறப்பார்கள்: அவர்களால் இம்மை மறுமை
யின்பங்களும் முத்தியுஞ்சித்திக்கும். ஆதலால், இவ்வாலய

த்திற்குத் தெற்குவீதியிலுள்ள மடத்திலிருக்கும் குருதேவ
ரிடத்திலே தாரணதீகைஷ்செய்துகொள்ளும்.' என்று வந்
புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, வீரசைவ சமயாசாரநெறிகளையும்
போதித்து, அவ்வாறே குருதேவருக்குங் கட்டளையிட்டு ம
றைந்தருளினார்.

மதுராட்காசையில், சிவபெருமானது திருவாக்கின்ப
டியே பூசைப்பேடகம் வரப்பெற்று, ஸ்ரீகுருதேவராலனுப்
பப்பட்ட அடியார்களோடு மடாலயத்தையடைந்து, குரு
தேவரைத்தரிசித்து, அவராலே தாரணதீகைஷ்செய்யப்பெ
ற்று, திருக்கார்த்திகைத்திருவிழா நிறைவேறியபின் குருதே
வரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சீபுரத்திற்குவ
ந்து, தமது அநுட்டானப்படியே சீடர்களுக்குந் தாரணதீ
கைஷ்செய்துகொண்டிருக்க; அக்காலத்திலே, அவருக்கு
அண்ணாமலையார் அருக்கியகித்தபடியே மூன்றுபுத்திரர்க
ளும் ஒருபுத்திரியும் அவதரித்தார்கள். தந்தையாராகிய
சுமாரசுவாமிதேசிகர், கனிகூர்ந்து அவர்களுக்கு, முறையே
சிவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணைப்பிரகாசம், ஞானம்
பிகை என்று நாமகரணந்தரித்து, முதன்மூவரும் கல்வி
யிற்பயின்று வருங்காலத்தில், சிவலிங்கவயிக்கியமாயினார்.

பின்பு மூத்தவராகிய சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தமது
சகோதரர்முதலியவர்களோடு திருவண்ணாமலைக்குப்போய்
குருதேவரைத் தரிசித்து, அங்கே வாசஞ்செய்துகொண்டு,
தமது கல்விமுயற்சியிற்றளராது வாழும் நாள்களுள் ஒரு
நாள், அந்தச் சோணசைலத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து

வரும்போதே, சோணகைசலமாலையெனப்பெயரிய நூறு
செய்யுள்களால் அதனைத் தோத்திரம்பண்ணினார். பின்னும்
பேரிலக்கணங்களைப் பெரிதுங்கற்கவிரும்பி, தமது சகோத
ரர்களுடனே தக்ஷிணதேசத்திற்குப் பிரயாணமுற்று, வாலி
கண்டபுரத்திற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள துறைமங்கலம்
என்னும் நகரத்தைச்சார்ந்த ஒரு நந்தனவனத்தில், சிவபூ
சைசெய்துமொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில், அக்கிராமாதி
பதியாயும் சிவலிங்கதாரியாயும் குருலிங்கசங்கமபத்தியிற்
சிதப்புற்றவராயும் விளங்கிய அண்ணாமலைரெட்டியாரொன்ப
வர், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்வரவைக் கேள்வியுற்று, அங்க
டைந்து தரிசித்தமாத்நிரத்தில், அவரிடத்தே அநுக்கிரகம்
பெறவிரும்பி அடிமைபூண்டு, “சுவாமீ, தேவரீர் இவ்விடத்
தில் வாசஞ்செய்தருளவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்து,
அவரை உடன்படுத்தி, தங்கள் குருவாகிய சென்னவசவை
யர்மடத்திற்கு மேற்றிசையில் ஒருதிருமடங்கட்டி, அதில்
சுவாமிகளை எழுந்தருளுவித்து, * அகோராத்நிரம் பிரிவி
ன்றி அணுக்கத்தொண்டராயமர்ந்திருக்க; சிவப்பிரகாச
சுவாமிகள், அவருக்குச் சன்மார்க்கங்களைப் போதித்துக்
கொண்டு, இரண்டுவருஷம்வரையில் அங்கே எழுந்தருளியி
ருந்தார்.

அதன்பின்பு தாங்கொண்டகருத்தை நிறைவேற்றவிரும்
பி, தக்ஷிணதேசத்திற்குச் செல்லல்வேண்டுமென்பதை அவரு
க்கறிவுறுத்தித் திருநெல்வேலியையடைந்து, தாமிரபர்ணி
நதிதீரத்திலிருக்கின்ற சிந்துபூந்துறையில் தருமபுரவாதீன

த்து வெள்ளியம்பலவாணசுவாமிகள் இலக்கணவிசக்கியங்களில் அதிவல்லவர்களாய் இருக்கின்றார்கள் என்பதைக்கேள்வியுற்று, அவ்விடத்திற்சென்று சுவாமிகளைக்கண்டு, தாம் இலக்கணங்கற்கவேண்டி வந்தமையைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அச்சுவாமிகள், சுவாமிகளுடைய இலக்கியப்பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு, “கு, என்பதை முதற்கொண்டு ஊருடையான், என்பதை இடைப்பெய்து கு, என்பதையே நற்றினுங்கொண்டு முடியும்படி ஒருவெண்பாப்பாடுக.” என்றுகூற; சுவாமிகள்,

“குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டாற்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்னமணி வாற்கு—வடக்கோடு
தேருடையான் நெவ்வுக்குத் தில்லைதோன் மேற்கொள்ள
ஊருடையா னென்னு முலகு.”

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். மேலை வெண்பாவினுள் வடக்கோடுதேருடையான் என்று அமைத்தமையை அச்சுவாமிகள் வியந்துபாராட்டி, சுவாமிகளைத் தழுவித் தம்மருகிருத்தி, சுவாமிகள் சகோதரர்களாகிய வேலையசுவாமிகள் கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள் என்னும் இருவருக்கும் ஒருபக்கத்துள் பஞ்சலக்ஷணங்களையும் பாடஞ்சொல்லிமுடித்தார். அதுகண்ட சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பேருவகையுற்று, அண்ணாமலைொட்டியாரொன்பவர் தங்களுக்கு வழிச்செலவிற்குபகரித்த முந்நூறுபொன்னையும் குருதக்ஷணையாகவைத்து உபசரிக்க; அச்சுவாமிகள், “இது நமக்குவேண்டுவதில்லை: நம்மைத்தா வித்தலையே இயல்பாகக்கொண்டு திருச்செந்தூரில்வசிக்கும் தமிழ்ப்புலவரொரு

வரைத் தங்கள்முன்னிலையில் வெற்றிகொண்டு அவர்வந்து நம்மவணங்கும்படி செய்துகோடலே குருதகூணையாகும்.” என்று மறுத்தருளினார்.

அவர்கருத்தறிந்த சுவாமிகள் அதற்குடன்பட்டு, அவர்மாணக்கரோடும் திருச்செந்தூருக்குப்போய், முருகக்கடவுளைத்தரிசனஞ்செய்து பிரதக்ஷிணம்வரும்போது; அச்சுவாமிகளாற் சுட்டப்பட்ட தமிழ்ப்புலவர், எதிர்ப்பட்டுச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளை யாவொன்று அவருடன்வந்த மாணக்கரிடத்திற்குளேவினாவி, மேற்படிசுவாமிகளிடத்திற் பாடங்கேட்டசுவாமிகள் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அவர்களைத் தமது வழக்கப்படியே தூஷிக்கத்தலைப்பட்டார். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கும் புலவருக்கும் கலகநேரிட; புலவர், சுவாமிகளை தூதனவகையாற்பாடி வெற்றிபெறுவோமெனத் துணிந்து, “நாமிருவரும் நிரோட்டகயமகம் பாடுவோம்: முன்னர்ப் பாடிமுடித்தவருக்கு அஃதியலாதார் அடிமையாவோம்.” என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்தார். சுவாமிகள், தங்கருத்து நிறைவேறுதற்கு வாயில் இதுவே என்றகருதி அதற்கிசைந்தருளி, அவரோடுபாடத்தொடங்கி உடனே, அத்தலத்து முருகக்கடவுண்மீது நிரோட்டசயமக வந்தாதித்தொடையாக முப்பதுகட்டளைக்கவித்துறைபாடி முடித்த தருளினார். அதுகண்டபுலவர், தாம் ஒருசெய்யுளேனும் பாடிமுடியாமையையுணர்ந்து, சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, “அடிமையாயினேன்.” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; சுவாமிகள், தமதடிமையாயமைந்த அப்புலவரை ஆதினத்திற்கழைத்துவந்து அச்சுவாமிகளுக்கு அடிமையாக்கி

விட்டார். அச்சுவாமிகள் திருவுளமகிழ்ந்து, சிவப்பிரகாசசுவாமிகளைப்பார்த்து, “தாங்கள் பாடியசெய்யுளில் சிவபெருமானுக்குரியதலம் சிதம்பரமேயெனச்சட்டிக் குறிப்பால்விளக்கினமையால் அத்தலத்திலே சிலகாஸம் வாசஞ்செய்தருளுக.” என்று விடைகொடுத்தனுப்பியருளினார்.

சுவாமிகள் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, சிவஸ்தலங்கடோறஞ்சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்து, துறைமங்கலத்தைச்சார்ந்து, முன்போலவே அண்ணாமலையொட்டியா னென்பவருக்குத் திருவருள்பாலித்து, அவரது வேண்டுகோளின்படி அவராளுகையிலமைந்த வாலிகண்டபுரத்தின் வடமேற்பாகத்துள்ள திருவெங்கைமாநகரத்திலே, தம்பொருட்டு அவராற்கட்டப்பட்ட திருமடத்தில் வீற்றிருந்துகொண்டு, அத்தலத்திலுள்ள பழமலைநாதர்மீது திருவெங்கைக்கோவை, திருவெங்கைக்கலம்பகம், திருவெங்கையுலா, திருவெங்கையலங்காரம் என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களை இயற்றியருளினார். அக்காலத்தில் ஒருநாள், அவ்வூர்ப்பிடாரியாரது உற்சவஇரதத்தால், அடியார்க்குபயோகமாகத் திருமடத்தெதிரிலிருந்த முருங்கைமரம் அழிந்தமைகண்டு,

“திருந்துதமிழிலக்கணவைந் திணைக்கோவை விருத்தகிரிச் செல்வந் கோதும், பெருந்தகைமை யுடையம்யாம் விடுமோலை வெங்கைநகர்ப் பிடாரி காண்க, விரும்புவியிலொருமுருங்கைக் கொம்பொடியா மற்காத்திங் கிருக்குநீகம், முருங்கைதனை வேரோடுங் களைந்தனையென்றுலன்க்கு முறைய தாமோ.”

என்னும் திருவிருத்தத்தை அருளியமாத்திரத்தே, அவ்விர

தம் அழிந்தொழிய; தாம் சிலகாலமங்கிருந்து, னுறைமங்க லத்தையடைந்தருளினார்.

அக்காலத்திலே, அண்ணாமலைஓட்டியாரொன்பவர், சுவாமிகளை “தேவரீர் விவாகம்செய்துகொள்ளவேண்டும்.” என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள்,

“சேய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மலுட னேயரவப், பாய்கொண்டா னும்பரவும் பட்டிச் சுரத்தானே, நோய் கொண்டா லுங்கொளலா நூறுவய தளவிருந்து, பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ள லாகாதே.” எனவும்,

“கிட்டையிலே யிருந்துமனத் துறவடைந்த பெரியோர்க ணிமலன் றானே, கிட்டையிலே தொடுத்தமுத்தி பெறுமளவும் பெரியசுகங் கிடைக்குங் காம, வெட்டையிலே மீதுமயங்குஞ் சிறுவருக்கு மணம்பேசி விரும்பித் தாலி, கட்டையிலே தொடுத்தநடுக் கட்டையிலே கிடத்துமட்டுங் கவலை தானே.” எனவும்,

விடையளித்தருளினார். சுவாமிகள் கருத்துணர்ந்து, பின்பு வேலையசுவாமிகளைப் பிரார்த்திக்க; அவர், சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய கட்டளை எவ்வாறாமோ என்னுங் கருத்தால் உடன்படல் மறுத்தலென்னும் இரண்டுமின்றி மௌனராயினார். பின்னர் யாத்திரையினின்றும் வந்த சுருணைப்பிரகாசசுவாமிகளிடத்தில் தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ்செய்தமாத்திரத்தில், அவர், அதற்குத்தரமாக,

“நாணியென்பதை நாரியென் றுரைத்திடு நசையால் வேணு வானது வளைந்துபோய்ப் புகுந்தது வென்றார்

காண லாவதோ ருருவமெய்ந் நாரியைக் கண்டாற்
பூணு வார்மயல் காணைய னென்பதும் புதிதோ.”

என்னும் கவித்துறையைப்பாடித் தமதுகருத்தை உள்ளயடி
தெரிவித்தார்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தம்பின்னோராகிய இருவர்க
ருத்தையும் உணர்ந்து, அவர்களுக்குத் தாம் துறவறம்பூண்
டமையைத் தெரிவித்து மணம்புரிவித்து, அத்தருணத்திலே
யாவரும் பேருவகையுறும்படி வினோதமாக,

“ஐயநின் சென்னியிசை யுறைகின்ற மடமங்கை யாரொ
ள்ள வுமை வினவவு,மன்னதொரு மடமங்கை யன்றுவெண்
டனாகொழித் தழுகொழுகு தண்புன லெனத், துய்யவொளி
யானெங் கரியவிழி காதுவாய் தோயத்தி லுண்டோ வென
ச், சொல்லருங் கமலமலர் காவில்லர் கொடிவள்ளை தூய
செங் குமுத மென்னப், பொய்யென நினைத்துநற் கொங்கை
யுங் கூந்தலும் புனலினிடை யுண்டோ வெனப், புற்புதஞ்
சைவலம தெனவே மறுத்துப் புகன்றிடுகி நங்கா யெனத்,
தையலவ னேனென்ன நானொடு வணங்கியென் றன்பிழை
பொறுத்தி டென்றே,சங்கர னுரைத்திடத் திருவுள மகிழ்ந்
தசிவ சங்கரி யுமைக் காக்கவே.” எனவும்,

“அரனவ னிடத்திலே யைங்கரன் வந்துதா னையவென்
செவியை மிகவு, மறுமுகன் கிள்ளினு னென்றே சினுங்கிட
வு மத்தன்வே லவனை நோக்கி, விரைவுடன் வினவவே யன்
னெனன் சென்னியில் விளங்குகண் னெண்ணின னென,
வெம்பிடும் பிள்ளையைப் பார்த்துநீ யப்படி விகடமேன் செ
ய்தா யென, மருவுமென் கைநீள முழமளந் தானென்ன

மயிலை வளைத்து நிற்க, மலையையை நுதவவரு முமையவ
ளை நோக்கியின் மைந்தரைப் பாரா யெனக், கருதரிய கடலா
டை யுலகுபல வண்டங் கருப்பமாப் பெற்ற கன்னி, கணப
தியை யருகழைத் தகமகிழ்வு கொண்டனள் களிப்புட னு
மைக் காக்கவே.” எனவும்,

“அம்பிலை யரன்றன்னை நோக்கியுன் னுபரண மரவ
மென வுமையை நோக்கி, யரியரவ சயனத்தை யரவுருவ
மானத்தை யறியாய்கொல் சிறிது மென்ன, நம்பிமனை தொ
றுமிரந் துணுமாண்டி நீயென்ன நான்ருத னறியே னென,
நவையுறும் பொப்புகன் தீரோனப் பாரத நடந்ததே கரியா
மென, வெம்பியொரு வன்பிரம் பாலடித் தானென வினங்
கிழை யொருந்தி தாம்பால், வீகினது சொல்லென்ன வெண்
ணு யிரம்பெண்கண் மிகுகற்பை நீக்கினை யெனப், பம்புகற்
பினிலோ ரிரட்டிப்பு நீக்கினது பதரும னீகே ளெனப், பர
மருட னிவ்வாறு வீளையாடு பச்சைப் பசுங்கொடி யுமைக்
காக்கவே.” எனவும்,

“அச்சுத னளிப்பனினை முமதுநே யன்வித்தை யருளுவ
ன் பலபத்திர, னைமுதவு வன்சமன் பகடவ னந்தமக் கான
தோ ரொருது முண்டே, முச்சிர வயிற்படையினைக் கொழுவ
தாக்குவோ மொய்ப்புட னிழுத் திறுக்க, முந்திய வடக்கயிற்
டூடன்மற்று நமதன்பர் முன்போ யிரந்து கொள்வேர, மி
ச்சையுடை நமதினைய தனையன கியகந்த னினிமையொடு
மாடு மேய்ப்ப, னினியுழுது பயிரிடுத னன்றுநன் நிறைவிட்
டிரந்துண்ப தீன மெனவே, கச்சமுலை மாதுமை யுரைத்திடு
ம் புத்தியைக் கைக்கொண் டுளத்தி லிதுநற், காரிய மெனக்

கருதி மெத்தக் களித்திடும் கண்ணுத லுமைக் காக்கவே.” எனவும்,

“கவுரிகம ஸாயா னிரந்தசோ ழுணவெனக் கமலைமன் கண்டே னெனக், காணையொன் றேயரற் கெனமாடு மேய்த் ததைக் கட்டிடைய னாரோ வெனச், சிவனொருவர் தூதென் ன வத்தா னு சென்றகதை செப்பிலொரு பாரத மெனச், சே ரோடு திருடின னானெனக் கட்டுண்ட செய்திநா மறிவோ மென, வவையினட மாடின னானென்ன வவ்வாட லாவம றியாதோ வென, வாலமதை யுண்டன னானென்ன மண்ணு ண்ட வதனையறி யோமோ வென, விவரமொடு மலைமகளு ம லர்மகளு மிவ்வாறு வினையாடு மிவர்க டினையா, மேவிவரு புத்ரமித் திரகளத் திரருடன் மேன்மேலு மிக வாழியே.” எனவும், சிலசெய்யுள்களால் ஆசீர்வதித்தருளினார்.

பின்பு தம்மிடத்தன்புழுண்ட அண்ணாமலைஓட்டியா ரோடு சிதம்பரத்திற்கு எழுந்தருளி. அங்கே ஒரு திருமட ங்கட்டுவித்து அதில் வீற்றிருந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்து கொண்டு, சிவப்பிரகாசவிகாசம், தருக்கபரிபாஷை, சதம னிமாலை, நால்வநான்மணிமாலை என்னும் பிரபந்தங்களைச் செய்தருளி, அத்தலத்தை அருமையாகநீங்கி, பிறதலம் களையும். வணங்கி, திருக்காட்டுப்பள்ளியையடைந்து, சுவா மிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அங்கிருக்கும் போது, கல்வியறிவிற்கிறந்த ஒருபெண் வீதியினிடத்தே உப் புவிற்றலைதலைக்கண்டு, இரக்கமுற்றுத் திருநோக்கதிகைஷ் செய்து, அவளது கல்லூழையும் பரிபக்குவத்தையும் உண

ர்ந்து, அவளுடைய புலமையைப் பிறர்க்குப்பலப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு,

“நிறைய வுளதோ வெளிதோ கொளுவேம்
பிறையை முடிக்கணிந்த பெம்மா - னுறையுந்
திருக்காட்டுப் பள்ளி திரிபாவாய் நீயிங்
கிருக்காட்டுப் பள்ளி யெமக்கு.”

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியமாத்திரத்தே, அப்பெண்,

“தென்னோங்கு தில்லைச் சிவப்பிரகா சப்பெருமான்
பொன்னோங்கு சேவடியைப் போற்றினோ-மன்னோன்
றிருக்கூட்ட மத்தனைக்குந் தெண்டனிட்டோந் தீராக்
கருக்கூட்டம் போக்கினோங் காண்.”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடிக்கொண்டு, தரிசனவேதியினை திர்ப்பட்ட இரும்புபோல மனமுருகி மிக்க வினாவொடு விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து கூப்பியகரத்தினளாய்நிற்க; அப்பெண்ணிற்கு உண்மைஞானமுண்டாகும்படி கிருபாநோக்கஞ்செய்தருளினார்.

அதன்பின் காஞ்சீபுரத்தைத் தரிசிக்கவிரும்பி அண்ணாமலைொட்டியாரோடும் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது, வழியிலே சாந்தலிங்கசுவாமிகளைக்கண்டு கலந்து, கனிகூர்ந்தபின் அவரோடுக்கித் தாங்கள் பேருொன்னுந் திவ்வியதலத்தினின்றும் எதையுத்தேசித்து எழுந்தருளியதென்று வினவ; அவர், சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசித்தல்வேண்டுமென்னும் பெருங்காதலால் வந்தேன். என்றுரைத்தருளினார். பின்னர், இருவரும் பேருவகையுற்றுப் பொம்மையபாளை

யத்துக்குச் சமீபமாகிய புத்துப்பட்டு என்னும் நகரத்தைய ஊடந்தவுடன், சாந்தலிங்கசுவாமிகள் சுவாமிகளை நோக்கி, “நாமிருவரும் சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவர்கண்மீது சிலதோத்திரங்கள் பாடுக.” என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள், “நாம் நரஸ்துதி பண்ணுகிறதேயில்லை.” என்று மறுத்துவிட்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிக ளோடு அவ்வூரிலுள்ள ஐயனார்கோயிலின்புறம்பில் அன்றிர வு துயில்கொண்டார். அப்பொழுது, முருகக்கடவுள் மயில் வாகனாடராய் எழுந்தருளி ஒருபாத்திரத்தில் விடுபுஷ்பங் களைவைத்து “இவற்றை மாலையாகத்தொடுத்து நமக்கு அனியக்கடவாய்.” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்ததா டக் கனவுகண்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிகளுக்குத் தெரிவிக்க; அவர், “சிவஞானபாலையதேசிகர் முருகக்கடவுளிடத்து அதி பத்திமைபூண்ட உள்ளத்தோடு விளங்கியிருத்தலால் அது பற்றியே அக்கடவுள் தங்களுக்குச் சொப்பனத்தில் அத் தேசிகர்மகிமையை இவ்வாறாகப் புலப்படுத்தினார்.” என்று வலியுறுத்தினார். அத்தேசிகர்மீது தாலாட்டு, நெஞ்சவிடுதா டு என்னும் பிரபந்தங்களைப்பாடி, சந்நிதானத்திலே அரங் கேற்றி, ஞானோபதேசம்பெற்று, அந்தஞானசாரியரது கட டளைப்படியே தமதுதங்கையாகிய ஞானம்பிகையைச் *சாந் தலிங்கசுவாமிகளுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டு தம் மை நெடுநாளாகப்பிரியாது அத்தியந்த அன்புடையராய் உ டன்றொடர்ந்துவந்த அண்ணாமலைொட்டியாரைத் துறைமங்.

கலத்துக்குப் போகும்படி ஆஞ்ஞாயித்து, ஞானசாரியரைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்திற்குள்ளே இருந்தார்.

சிலகாலஞ்சென்றபின் ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக் காஞ்சிபுரத்தையடைந்து, சவாமிதரிசனஞ்செய்து அங்கிருக்கும்பொழுது, கிஜஞ்ஞையோகியென்பவரார் கன்னடபாஷையிற் செய்யப்பட்டிருந்த விவேகசிந்தாமணியின் ஓர் பாகமாகிய வேதாந்தபரிச்சேதத்துக்கு வேதாந்தசூடாமணியெனப்பெயர்த்து அதனையும், இரோணுகொன்னுங்கணத்தலைவரால் அகத்தியமகாமுனிவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட சித்தாந்தசிகாமணியையும், பிரபுதேவச்சரித்திரமாகிய பிரபுலிங்கலீலையையும் தமிழிற்பாடியருளி, ஞானசாரியரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் பேராசையால் அவர்யீது திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் இரண்டுபிரபந்தங்களை யுஞ் செய்துகொண்டு, அங்ககன்று இடையிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்து, கூவமென்னுந்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள வேளாளர்கள்முதலியோர் வேண்டுகோளின்படி புராணம்பாடி அரங்கேற்றி, ஞானசாரியரையடைந்து தரிசனஞ்செய்து, மேற்சொல்லிய பிரபந்தங்களினைத்தையும் சந்தியிலரங்கேற்றி, உடன்வசுத்திருந்தனர். அந்நாளிலே ஒரு நாள், சாயங்கால அதுட்டானமுடித்துக்கொண்டு ஞானசாரியரிடத்துத் தாம் ஏகாந்தமாயிருந்து, ஷடுஸ்தல இலிங்காநுபவமுதலியவற்றை ஆராய்ந்துகொண்டு இன்புறும்பொழுது, எதிரொழந்த சந்திரோதயத்தைக் கண்டு,

“கடன்முரசு மார்ப்பக் கதிர்க்கயிற்று லேறி

யடைமதி விண்கழைநின் ருடக் - கொடைமருவு

மெங்கள் சிவஞான வேந்த லிறைத்தமணி
தங்கியவே தாரகைக டாம்.”

என்னும் வெண்பாவை அருளிச்செய்தனர்.

பின்னர் ஞானஞ்சாரியரதுக்கிரகித்தபடியே விருத்தகிரி
சைய்யடைந்து, பழமலைநாதரையும் பெரியநாயகியம்மையா
ராயர் தரிசித்து வணங்கி, அவ்விடத்திலே தம்பொருட்டு
ஒழுதிருமடமமைத்து எதிர்கொண்டு வணங்கிநிற்கும் சிதம்
பரபூபதியைச்சிறப்பித்து,

“வெங்கைப் பழமலை யார்மீது கோவை வியந்துரைக்கு
மெங்கட் கினிய சிவஞான தேவ னிசைவுகொடு
திங்கட் பவனி யிருக்கான் முதுருன்றர் சேர்மறுகின்
மங்குற் சிதம்பர பூபதி நல்கு மடமீதுவே.”

என்னும் கட்டளைக்கலித்துறையைப் பாடியருளி, அத்திரு
மடத்தடைந்து வீற்றிருந்து, பழமலையந்தாதி, பிக்ஷாடனநவ
மணிமலை, கொச்சகக்கலிப்பா, பெரியநாயகியம்மை நெடுங்
கழிநெடிலாகிரியவிருத்தம், பெரியநாயகியம்மை கட்டளைக்க
லித்துறை என்னும் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார். ஒருநாள், மணிமுத்தநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்துவரும்
பொழுது, அதனருகிருந்த மாஞ்சோலையின் புறத்து வறிதே
வீழுந்துகிடந்த மாங்கனியைக்கண்டு, இது சிவலிங்கப் பெரு
மானுக்கு நைவேத்தியத்திற்கு உபகரணமாகுமென்று கரு
தியெடுக்க; அதுகண்ட அச்சோலைக்காவலாளன், மகிமையறி
யாது மடிபிடித்திழுத்து மனவருத்தஞ்செய்தனன். சுவாமி
என், அவன் சிவாபராதியாயிருத்தலின் அவனை தண்டித்துச்
சுத்தனாக்கத் திருவுளங்கொண்டு,

“அடுத்துவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகளைத் தாளா
லடர்த்ததுவுஞ் சத்தியமே யானு—லெடுத்ததொரு
மாங்கனிக்கா வெள்ளை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்.”

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி, சூரியனுதயமானவுடன் உயிர்
நுறக்கும்படிசெய்து, நற்கதியிலடைவித்தருளினார்.

இங்ஙனம் இருக்குநாளிலே, சிவஞானதேசிகர் தமக்கு
ஐந்து மூன்று பூர்த்தியாயினமையால், உலகின்கணிருத்த
லில் உவர்ப்புத்தோன்றி, அப்பொழுது சகலபற்றுக்களையும்
ஒழித்துவிளங்கும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய சித்த
விரத்தியைத் தாமறிந்திருப்பதால்; பரிபக்குவராகிய வே
றோர் மாணுக்கருக்கு ஆசாரியாபிடைகஞ்செய்து, ஞானோ
பதேசம் புரிந்து, அவரைத் தமக்குப்பதிலாக நியமித்து வி
ட்டு, வைநாசிமாதத்தில் பெளர்ணிமைத் திதியோடுகூடிய
விசாகநக்ஷத்திரத்திலே, சிவயோகசமாதியிற்கூடி, சித்தி
யால் திருமேனியை விபூதிமயமாக்கியொடுக்கி, தாம் இஷ்ட
டலிங்கபரசிவத்திலே கலந்தருளினார். இதனையறிந்த சிவப்பி
ரகாசசுவாமிகள் மனங்கலங்கி, பொம்மபுரத்தையடைந்து,
ஆசிரியரொடுங்கிய குகையுட்சென்று, அடியற்றமரம்போல
விழுந்து பலமுறை நமஸ்கரித்துத்துதித்து “கருணாநிதியே!
இக்கடையேனையும் விளைவிலே திருவடியிற்சேர்த்தருளுக.”
என்றுபிரார்த்தித்து, தாமியற்றியகலம்பகத்தையுஞ் சந்நிதி
யிலரங்கேற்றி, அக்குகையுள்ளே ஞானாசாரியரை பாவனாரூப
மாகவழிபட்டுக்கொண்டு, மூன்றும்பட்டத்துச்சுவாமிகளோ
டு தங்கியிருந்தனர். ஒருநாள் தனிமையாய்ச் சமுத்திரதீரத்

தையடைந்து அங்குள்ள நறுமணற்பரப்பிலே தாமெழுதிய நன்னெறிவெண்பாநாற்பதையும் எழுதிவரும்படி தம்பின் னோராகிய கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக்கொண்டு திருப்பதிகம் பெற்ற திருத்தலங்கடோறும் யாத்தினாபுரிந்து வந்தனர். அக்காலத்திலே, அகராதிசெய்த வீரமாமுனிவ டொன்பவர் எதிர்ப்பட்டு யேசுமதமாகிய தங்கொள்கையை நாட்டுதற் பொருட்டுத் தருக்கஞ்செய்ய; உடனே, அக்கொள்கையை மறுத்து, யேசுமதநிராகரணமெனப்பெயரிய ஓர்நூலை அருளிச்செய்து, ஒவ்வொருதலங்களையும் இவ்விரண்டுவெண் பாக்களாற் றேறுத்திரஞ்செய்துமுடித்து, நல்லாற்றுரைய டைந்து, ஞானசாரியரது திருமடத்தில், வீற்றிருந்தார்.

இவரிடத்து விடைபெற்றுச்சென்ற கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள், இஷ்டலிங்கவகவல் பாடிமுடித்து, சீகாளத்தி புராணத்தைப் பாடத்தொடங்கி சீகாளத்திசருக்கம்வரையும் தமிழில்மொழிபெயர்த்தருளி, திருவெங்கைமாநகரத் தில், பதினெட்டாம்வயதில், சிவலிங்கவைக்கிய மாயினார். அதனையறிந்தசிவப்பிரகாசசுவாமிகள், அவ்விடத்தேசென்று,

“முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனையுண்டு கண்டசுவை முதிர்ச்சி யாலே, தன்னியலை முழுதுமுரைத் தமையாமுன் னினைக்கவர்ந்து தடங்கா ளத்தி, மன்னவனுன் டானெனது மாதவத்தின் வலிதீர மண்ணின் மீதே, யென்னுடன்வந் தவ தரித்த விளங்கருணைப் பிரகாச னென்னுங் கோவே.”

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடிநிற்க; வேலையசுவாமிகள்,

“ஆண்டதன லெனையொவ்வாய் வித்தையினிற் றமையனினு மதிக மென்றே, பூண்டவுல கதனினுள்ளோர் புகல்வதுகேட் டிருந்துமென்ன புதுமை தானோ, காண்டகுகண்மணியேநல் விளங்கருணைப் பிரகாசக் காளாய் நீதான்,மாண்டனையென் றறிந்திருந்து முயிர்தரித்தேன் யானுமிகு வன்னெஞ் சேனே.”

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடித் துக்கித்துக்கொண்டு, சுவாமிகளைப் பிரியலாற்றாது வருந்தியின் றனர். அவரை ஒருவாறு தேற்றி நிறுத்திவிட்டு, தாம் நல்லாற்றாநாயடைந்து, திருமடத்திலிருந்துகொண்டு, சிவநாமமகிமையும், இஷ்டலிங்கப்பெருமான்மீது அபிஷேகமாலையும், நெடுங்கழிநெடிலும், குறுங்கழிநெடிலும், நிரஞ்சனமாலையும், கைத்தலமாலையும், சீகாளத்தி புராணத்தில் கண்ணப்பச்சருக்கமும், நக்கீரச்சருக்கமும் செய்தருளி, சிவாநுபவச்செல்வராய்ச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து, முப்பத்திரண்டாம்வயதில், கன்னிமதியில், பெளர்ணிமைத்திதியில், இஷ்டலிங்க பரசிவத்திற் கலந்தருளினார்.

அப்பொழுது, வேலையசுவாமிகள்

“அல்லமலர்ப் பண்ணவனு மாராய்ந் தறிகவிதை சொல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியபான்-முல்லை யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய் கரும்பீற் கணுநிகர்த்தேன் காண்.”

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி அளவிடப்படாத அருந்துயர்க்கடலின்மூழ்கி, ஒருவாறு தெளிந்து, சிவப்பிரகாசசுவாமிகள துசமாதிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, அவ்விடத்தினின்றும்

நீங்கி, நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்கக்கைத்தலமாலை, கும்பகோணச்சாரங்கதேவச்சரித்திரமாகிய வீரசிங்காதனபுராணம், குகைநமச்சிவாயதேசிகர் சரித்திரமாகிய நமச்சிவாயலீலை, கிருஷ்ணசரித்திரமாகிய பாரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டைமணிமாலை, மயிலத்துலா என்னும் பிரபந்தங்களைச் செய்தருளி, சீகாளத்திபுராணத்தையுமுடித்து, பெருமத்தூர்மடத்தில், எழுபத்திரண்டாம்வயதில், சிவலிங்கவைக்கிய மாயினார்.

முற்றுப்பெற்றது
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

உ

பிரசித்தபத்திரம்.

—:0:—

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் முதலிய மூவருமருளிய (சஉ.) பிரபந்தங்களையும் வெளிப்படுத்த உத்தேசங்கொண்டு ஒவ்வொன்றாக அச்சிட்டுவருகின்றோம்; ஆகையால், அச்சிடப்படாத பிரபந்தங்களில் ஏதேனும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளவர்கள் இத்தருணத்தில் அனுப்புவார்களாயின் மிகுதியும் பேருதவியாகும்; இதுவிஷயத்தில் பொருளைவிரும்பினும் இயன்றவளவு உபகரித்துப் பெற்றுக்கொள்ளுவோம். அறிவிக்குக. இங்ஙனம்,

சென்னப்பட்டணம் முத்தியாலுபேட்டை தம்புசெட்டியார் வீதியில் மேலண்டைவாடை 130 - வது நெம்பர்வீடு
கா - ஞானசுந்தரஸுயர்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்முதலிய

மூவருமருளிய பிரபந்தங்கள்.

இருபத்தென்றீர்க்கழிநெடியடியாசிரியவிருத்தம்.

தெருள்கிவப்பிரகாசவடிகளருளிய நூல்கள் தீர்ச்சோணை
சைலமாலை, செந்திலந்தாதிவெங்கைக்கோவைவெங்கைக்க
லம்பகம்வெங்கையினுலா, செப்பரியவெங்கையினலங்கார
மேசிவப்பிரகாசநல்விகாசஞ், சேர்தர்க்கபரிபாஷைநால்வர்
நான்மணிமாலை திரியில்சதமணிமாலையே,— யருளுறுஞ்சி
வருளினெஞ்சவிடுதூ னுதாலாட்டுபிள்ளை த்தமிழ்கலம், பக
மொடும்பள்ளியினெழுச்சி கூவப்புராணம்பிரபுலிங்கலீலை, ய
மையும்வேதாந்தசூடாமணிசித்தாந்தச்சிகாமணி நல்பழமலை
யினந், தாதிபிஷ்டாடனநவமணிமாலையுட னைறகொச்சகக்க
விப்பா,— மருளதனைமாற்றுபெரியம்மைக்கலித் துறைவளர்
நெடுவிருத்தம்மேயு, மதநிராகரணநன்னெறியோடுசிவநாம
மகிமைதலவெண்பாமுறை, வதியிஷ்டலிங்கவபிஷேகமாலை
யுநெடுங்கழிநெடிக்குறுங்கழிநெடி, மாநிரஞ்சனமாலையை
த்தலமாலையாமற்றுவேலையர் நூல்கள்,— வெருளில்லைத்த
லமானைநல் லுர்ப்புராணமலர்விரிபாரிசாதலீலை, வீரசிங்காத
னப்புராணமயிலாசலவிரட்டைமணிமாலையொடுலா, மிளிர்கு
கைநமச்சிவாயர்லீலை கருணைப் பிரகாசர் நூலிஷ்டலிங்க, விதி
யகவல்சீகாளத்திப்புராணந்தனைவிரித்தனரிம்மூவருமரோ.